
 Piotr Kwieciński
 Biuro Prac Senackich
 Wpłynęło dn. 30.07.2009...zał.....
 nr 5241...podpis...Marszałek

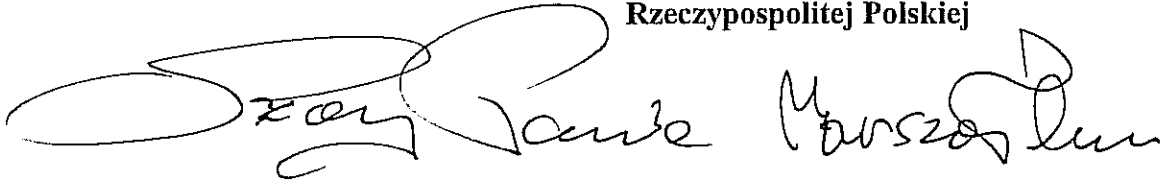

MINISTER GOSPODARKI

Warszawa, 27 lipca 2009 r.

DRE-III-0700-15-AG/09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo z dnia 8 lipca br., znak: BPS/DSK-043-1793/09, przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Ryszarda Knosalę na 35 posiedzeniu Senatu w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawie możliwości zainicjowania przez Ministra Gospodarki zmian w *ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej* w zakresie powiadamiania przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko w sprawie.

Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej ustawa SDG) (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) zawiera przepisy wyłącznie o charakterze ogólnym w zakresie podejmowania działalności gospodarczej, działalności koncesjonowanej, działalności regulowanej oraz kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Kwestie szczegółowe dotyczące wykonywania poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej, uzyskania koncesji, licencji czy zezwolenia albo wykonywania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy regulują przepisy ustaw szczegółowych pozostających we właściwości różnych organów administracji rządowej.

Ustawa SDG w zakresie wykonywania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy wprowadza szereg zasad mających na celu usprawnienie kontroli oraz złagodzenie uciążliwości postępowań kontrolnych wykonywanych u przedsiębiorców. Obowiązujące od sierpnia 2004 r. przepisy ustawy SDG, zawarte w rozdziale 5 ustawy, regulujące m. in. zakaz równoczesności kontroli czy ograniczenia czasu ich trwania, zostały

uzupełnione i doprecyzowane w ramach prac nad ostatnią nowelizacją ustawy SDG, tj. ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97).

Proponowane w ww. ustawie rozwiązania w sposób bezprecedensowy poprawiły warunki wykonywania działalności gospodarczej, stworzyły dalsze ułatwienia dla przedsiębiorców, np. poprzez wprowadzenie zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli czy konieczności wykonywania czynności kontrolnych w siedzibie kontrolowanego (miejscu wykonywania działalności) oraz w godzinach pracy (czasie faktycznego wykonywania działalności) przedsiębiorcy.

Skuteczniej chronią także interesów przedsiębiorców w kontaktach z organami administracji publicznej oraz innymi organami wykonującymi kontrolę działalności gospodarczej przedsiębiorców, np. poprzez możliwość wniesienia przez przedsiębiorcę sprzeciwu wobec podjęcia i wykonywania przez organy kontroli czynności z naruszeniem przepisów ustawy SDG czy brak możliwości wykorzystania w postępowaniach sądowych dowodów przeprowadzonych przez organ kontroli z naruszeniem przepisów dotyczących kontroli.

Jak wspomniano wyżej ustawa SDG, także w zakresie wykonywania kontroli działalności gospodarczej, zawiera wyłącznie przepisy o charakterze ogólnym, tj. normy kierowane do wszystkich organów kontroli wykonujących kontrolę działalności gospodarczej przedsiębiorcy, a także do wszystkich przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą bez względu na charakter wykonywanej działalności gospodarczej. Ponadto projektodawca, jak i ustawodawca starali się unikać tworzenia, w tej ustawie, norm prawnych o charakterze szczegółowym.

Wobec powyższego, także przesłanki uzasadniające niestosowanie zasad wynikających z ustawy SDG, określone w art. 79 ust. 2 (wyłączenia w zakresie obowiązku zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli), art. 80 ust. 2 (wyłączenia w zakresie dokonywania czynności kontroli podczas nieobecności przedsiębiorcy), art. 82 ust. 1 (wyłączenia spod zakazu równoczesności kontroli) oraz art. 83 ust. 2 (wyłączenia w zakresie ograniczenia czasu trwania kontroli), sformułowane zostały, co do zasady, w sposób jak najbardziej ogólny.

Ustawa SDG, jako przesłankę powyższych wyłączeń, wskazuje m. in. ratyfikowane umowy międzynarodowe (bez wskazywania konkretnych umów, np. Konwencji Nr 81 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu). Umowa ta jako źródło prawa powszechnie obowiązującego, zawiera postawienia, zgodnie z

którymi do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy wykonywanej przez Państwową Inspekcję Pracy nie mogą mieć zastosowania zasady wynikające z art. 79 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 82 ust. 1 oraz art. 83 ust. 1 ustawy SDG.

Ustawa, jako przesłankę uzasadniającą konieczność podjęcia czynności kontrolnych z pominięciem niektórych zasad ustanowionych ustawą SDG, wymienia także przeciwdziałanie popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, ale także bez wskazywania kwalifikacji prawnej czynu.

Taki sam charakter ogólny, jak ww. przesłanki, posiada również przesłanka, zgodnie z którą przeprowadzenie kontroli uzasadnione jest bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego.

Odnosząc się zatem do treści oświadczenia Senatora RP Pana Ryszarda Knosali, nie mogę zgodzić się ze stwierdzeniem w nim zawartym, że obecne brzmienie przepisów ustawy SDG, nawet z uwzględnieniem wyjątku (przeprowadzenie kontroli uzasadnione jest bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego), nie pozwala wystarczająco reagować na występujące zagrożenia środowiska, wynikające, np. z nielegalnego odprowadzania ścieków.

Ogólny bowiem charakter norm ustawowych pozwala na podjęcie działań organu kontroli z pominięciem zasad wynikających z ustawy SDG, w każdym, ale jednocześnie uzasadnionym, przypadku, gdy działalność przedsiębiorcy albo działania wynikające z wykonywanej przez niego działalności zmierzają do bezpośredniego zagrożenia środowiska naturalnego, tj. przedsiębiorca nielegalnie odprowadza ścieki.

W opinii resortu także skażenie środowiska w wyniku awarii przemysłowej stanowi przesłankę do skorzystania z regulacji, np. art. 79 ust. 2 pkt 5 ustawy SDG (wyłączenie dotyczące konieczności zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli), dla wykonania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, u którego doszło do takiej awarii.

Wobec powyższego nie znajduje się uzasadnienia dla propozycji podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do uszczegółowienia (doprecyzowania) normy art. 79 ust. 2 pkt 5 ustawy SDG. Ustawa SDG zawiera już wystarczające rozwiązania prawne, które nie ograniczają inspekcji ochrony środowiska w wykonywaniu ustawowych obowiązków w sytuacji bezpośredniego zagrożenia środowiska.

Podkreślenia wymaga również, iż zaproponowane brzmienie lit. b – „w związku z pisemnym powiadomieniem o możliwości popełnienia przez kontrolowany podmiot przestępstwa lub wykroczenia” jest podobne do brzmienia normy art. 79 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Jednocześnie chciałbym przypomnieć, iż podjęcie kontroli przez organ na podstawie wyjątków określonych w art. 79, 80, 82 i 83 musi zostać uzasadnione i wpisane do książki kontroli (art. 81 ust. 2 pkt 8 ustawy SDG).

MINISTER
z.iii.
Adam Szejnfeld
SEKRETARZ STANU

